

Weerwraak

Amandine zit voor het raam. Het vaalroze overgordijn is opzij geschoven. De sanseveria aan de kant gezet. Op haar arm Vicky, de twintigjarige blinde poedel.

Amandine vertelt Vicky nauwgezet alles wat er gebeurt in de buurt. Tot in de kleinste details. Winkels die hun opening vieren en zaken die sluiten. Een faillissement betekent dubbel plezier. Verbouwingen zijn ook bijzonder interessant, dan loopt er veel werkvolk op de straat. Goed voor uren vertier. Koppels die trouwen, koppels die scheiden. Dit laatste geeft meestal aanleiding tot huizen te koop of te huur. Dit betekent enkele spannende dagen gevuld met speculaties. Een gestolen fiets of een afgerukte handtas. Amandine getuigt zonder verpinken. Het summum zijn de inbraken. Dan likkebaardt ze. Als een rioolrat wentelt ze zich in de miserie van de getroffen. Binnen de dag is haar versie van de feiten verspreid in de wijk.

Amandine kwam in onze straat wonen toen ze nog een kind was. Bij de dood van haar ouders, erfde ze het huis. Ze schoof het gordijn opzij en zette de sanseveria aan de kant. De hondjes volgden elkaar op. Vicky I en II liggen begraven in de voortuin. Er staan altijd fleurige bloemen op de zerkjes. Ze heeft me verzekerd dat Vicky III de laatste is. Een nieuwe hond zou haar zelf overleven. In al die jaren heeft Amandine veel straatinformatie verzameld. Voor de hiaten in haar kennis, sprokkelt ze weetjes tijdens haar dagelijkse wandelingen. Op haar beurt deelt ze die verhalen graag met de burens. Met leugens vist ze naar de waarheid. Wat ze niet kan afleiden uit wat ze ziet, fantaseert ze erbij. En haar verbeelding is levendig. Bijzonder levendig. Minstens zeven keer per dag trippelt de zwarte weduwe rond in de wijk. Vicky achter zich aan trekkend. Steevast gaan dan alle vensters dicht. Wie op straat of in de tuin is, spurt het huis binnen. De deur smakt dicht. Een enkel slachtoffer dat te traag was, klampt ze onherroepelijk aan. Ze spint haar web, kleverig en efficiënt. De tuinmannen van de gemeente zijn altijd de klos. Gewoontegetrouw kunnen ze rekenen op haar deskundige commentaar. De jeugd die na schooltijd bijeen klit op het pleintje, trakteert ze op een scheldtirade. Laten ze vuilnis achter, dan achtervolgt ze hen met opgestoken paraplu. En Vicky? Die toont haar tanden, maar weet niet tegen wie. Kortom, het Amandinisme regeert onze wijk.

Een ware dictatuur. Ik had er genoeg van. Neen, ik pikte dit niet langer. Vechten zou ik, tot de laatste snik. Zoals het een rebel betaamt, veranderde ik drastisch mijn gewoontes. Ik leegde mijn brievenbus op andere momenten. Mijn auto stond nu zo dicht bij de voordeur geparkeerd, dat ik met een sprongetje achter het stuur kwam. Boodschappen deed ik enkel 's avonds, bij voorkeur als het donker was.

Vanaf vijf uur in de namiddag namelijk, zeker als de dagen korter worden, verlaat Amandine haar plekje voor het raam. Dan ruilt ze de beelden buiten voor deze van de TV. Vicky ligt op een kussen aan haar voeten en luistert naar melige verhalen uit de hele wereld.

Slechts één probleem bleef door mijn hoofd malen. Hoe kon ik de stoep schoon maken, zonder geconfronteerd te worden met de buurtroddels en de bemoeizucht van mijn buurvrouw?

Daarover dacht ik na terwijl ik op een avond soezend in de zetel lag.

Snelheid. Ik moest absoluut aan snelheid winnen.

Het antwoord kwam van de TV. Plots wist ik hoe ik mijn tempo kon opdrijven.

Ik zag een meidengroep die op rolschaatsen dansten en zongen. Een wervelend schouwspel. Soepel en snel bewogen ze op het swingende ritme. Dat was de oplossing.

Ik zag het tafereel zo voor me. Glijdend op mijn rolschaatsen zwipte ik de borstel heen en weer over de stoep. Amandine stond aan de grond genageld. Haar mond zakte open. Vicky blafte hulpeloos naar een wolkje stof.
Een zalig gevoel van rust kwam over me.
Het geluk was van korte duur. Wat volgde was een ware nachtmerrie.
Daar stond ze. Vooraan de oprit. Amandine in een joggingpak. Een vaalroze helm op haar hoofd. Ze droeg een rugzakje, waar een sanseveria uit stak. Aan haar voeten, witte sportschoenen. Die schoenen stonden op een skateboard, waar vooraan Vicky op zat. Het beest was stevig vastgegespt en droeg een zonnebril.
Onze wijk was omgetoverd in een kleurrijk strijdtoneel. Met vlaggen en wimpels. De hele buurt was verzameld. Ze applaudisseerden en scandeerden: "Amandine! Amandine!". In het midden van de arena, mijn buurvrouw. De heldin hield haar armen opgeheven als een gladiator. In haar rechterhand een pollepel, links een schuimspaan. Aan ellebogen en knieën droeg ze zwarte beschermlappen. Ze lachte me gemeen toe, haar ogen tot spleetjes samengetrokken.
"Ik krijg je wel!" siste ze. Het speeksel spatte alle kanten op.
Het angstzweet stroomde van mijn hals over mijn rug naar beneden.
Met een schok werd ik wakker. Net op het moment dat Jeroen Meus een klont boter in een pan liet smelten.

Mieke Vandromme